

След новото поражение при Аркадиопол, Исак Ангел разбра, че с българите трябва да се действува решително. И той си спомни мраморната плоча която Василий Българоубиец бе поставил в един манастир край Босфора и реши да послуша надписа, който изкусен техникът беше издълбал върз нея.

"Ако някога българите се възбунтуват отново, ще трябва, по мой пример да се пререже цяла България и да не се остави нито една местност, нито една крепост без войска. Това е единичното средство да се обуздае този немирн и непокорлив народ."

Трябваше да ги смета още в началото - си мислеше с горчиво разкаяние Исак Ангел - тогава беше по-лесно... И започна трескаво да се готви за страшната, съдбовна борба. Склони венгерския крал - бащата на жена му - заедно да нападат България, събра огромно число наемници, извади от хазната си хиляда и петстотин ливри злато и шест хиляди ливри сребро, облеche и въоръжи добре войската си и през пролетта на следната ~~1195~~ година потегли през Родосто и Кипсела към Хемуса.

Тъжен и тревожен беше този Великден на 1195 година в Търново.

Никому не даваше сърце да разгърне душата си за благочестива радост. Защото всеки бѣ узнал за страшната напаст която висеше над ~~Българ-~~ ~~Елн~~ската земя. При Бѣдин, на Истрия, се трупаха войските на венгерския крал, а долу, на юг се събираха, снабдени с богати припаси и ново оръжие, несметни ~~бълчища~~ скъпо платени наемници: франки, варяги, сарадини, ромеи, нубийци, арменци, като тъмен градоносен облак.

Василевсът бе решил веднъж за винаги да свърши с умразните българи.

С наведени челя се изкачваха, един по един, власти и войводи по ~~широката~~ ~~тавата~~ каменна стълба на стария палат - новият никога не можеше да се довърши защото не стигаха парите - за съвета на който ги беше свикал